

Ο ήχος απο μικρές, σερνόμενες πατούσες ξύπνησε την Πενθεσίλεια απο έναν ανήσυχο, προβληματισμένο ύπνο. Γύρισε πλευρό στην άλλη μεριά του κρεβατιού και άνοιξε αργά τα μάτια τής; είδε την Ηράκλεια να κάθεται στέκεται δίπλα στο κρεβάτι, στο αχνό, μπλέ φώς των λωρίδων φωτισμού. Το πρόσωπο του παιδιού ήταν χλωμιασμένο, άσπρο και τεντωμένο απο φρίκη. Το στόμα τής μικρής ήταν μισάνοιχτο, σαν η κραυγή τής να ρουφήχτηκε στο σιωπηλό κενό.

“Σώπασε τώρα, κόρη. Σώπασε και μην ανησυχείς. Είμαι εδώ τώρα,” ψιθύρισε η Πενθεσίλεια στο αυτί της θυγατέρας τής, τα μπράτσα της τυλιγμένα γύρω απο μικρό κορίτσι σαν ζεστό κουκούλι. Ένιωσε την ρηχή ανάσα της Ηράκλειας και τα τρέμουλα στο ευθραυστό κορμί τής. Ανατριχίλες τρέξαν στην ράχη της.

Οι επιήλυτες δεν σταματούν ποτέ, σκέφτηκε.

“Πού είναι ο πατέρας; Θέλω να τον δώ,” είπε η Ηράκλεια, καταπνίγωντας ένα αναφιλητό, με το ζόρι κρατώντας ένα ξέσπασμα απο δάκρυα. Έτριψε την μύτη τής που έτρεχε στο στήθος της μητέρας τής και την κοίταξε με μια αθωότητα που έλιωνε την καρδιά.

“Είναι σε τροχιά αγάπη μου, το ξέρεις αυτό πιά. Έλα, ξάπλωσε δίπλα μου και τίποτα δε θα σε βλάψει, στο υπόσχομαι,” είπε η Πενθεσίλεια αλλά τα μάτια τής γίναν ξαφνικά απόμακρα. Κοίταγε ένα φυτό σε μια γλάστρα πίσω απτην πλάτη της κόρης τής. Είχε μεγάλα φύλλα που κρέμονταν, και μπουμπουκία σαν ρόζ κρέμα, δεν είχε άλλο σκοπό εκτός απο ομορφιά. Ήταν λαθραίο.

Μια σκέψη μπήκε στο μυαλό τής απρόσκλητη: θα μπορούσε να είναι παγωμένος σαν ξύλο, να αιωρείται έξω απο μια μπουκαπόρτα. Τίποτα δε θα σου κάνει κακό, Ήρα.

“Και ο πατέρας υποσχέθηκε,” είπε το παιδί, με μια φωνή απογοήτευσης που όλο και αδυνάτιζε.

“Ο πατέρας σου σε αγαπάει πιο πολύ απο οτιδήποτε,” είπε η Πενθεσίλεια και κατάπιε σκληρά.

Πρόσθεσε βιαστικά, και προσπάθησε ακόμα να χαμογελάσει για διαβεβαίωση:

“Θα έρθει σύντομα, Ήρα.”

Άκουσε την φάλτσα φωνή τής απο τα ίδια της τα αυτιά; το ψέμα τρύπησε την ψυχή τής σαν λεπίδα απο γυαλί που θρυμματίστηκε μέσα τής.

Έκλεισε τα μάτια τής και άρπαξε την Ηράκλεια απο τους ώμους τής, σαν να προσπαθούσε να την βιδώσει στο πάτωμα:

“Ο πατέρας σου κι εγώ σε αγαπάμε πιο πολύ κι απο τ'αστέρια στον νυχτερινό ουρανό, πιο πολύ κι απ'τον γαλαξία και το σύμπαν το ίδιο. Το καταλαβαίνεις αυτό, Ήρα; Θυμήσου το αυτό, πιο πολύ κι απ'τη ζωή, αγαπημένη.”

Τι αξίζει η ζωή στ'αληθεια σ'αυτόν το ξεχασμένο βράχο, σκέφτηκε και φίλησε την κόρη τής στο μέτωπο, κι ένιωσε την κρύα γεύση του ξεραμένου ιδρώτα. Το παιδί την κοίταξε με ανυπομονησία, ο φόβος να σηκώνει το φρύδι τής:

“Κι εγώ σ'αγαπώ μητέρα. Αλλά φοβάμαι.”

“Δεν πειράζει, Ήρα. Όλοι φοβούνται. Είμαστε μόνο άνθρωποι,” είπε η Πενθεσίλεια με έναν μικρό αναστεναγμό και κοίταξε έξω απο μικρό τους παράθυρο – τα φεγγάρια σβήνανε μακριά, ενώ μια τριάδα απο ήλιους άρχισε να ανεβαίνει θεαματικά, ο ορίζοντας ένα απόκοσμο ουράνιο τόξο απο χρυσωμένα χρώματα.

“Τι εννοείς, μητέρα;” ρώτησε η Ηράκλεια μπερδεμένη, με τον φόβο της να υποχωρεί.

“Τίποτα, αγάπη. Έλα εδώ τώρα. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, κλείσε τα μάτια και σκέψου πως καβαλάς το πανί.”

Σκέψου πιο χαρούμενες εποχές, σκέφτηκε και ένα τρέμουλο την κατέλαβε. Για του παιδιού το καλό ή για το δικό μου;

“Και ο πατέρας θάνατο στο τιμόνι,” ρώτησε το μικρό κορίτσι καθώς ανέβηκε με θέρμη στο κρεβάτι, ένα ξέγνοιαστο χαμόγελο να σχηματίζεται στο στόμα τής.

“Πάντοτε, αγάπη μου,” είπε η Πενθεσίλεια. Έσφιγγε την κόρη τής στα χέρια τής σαν γερακίνα και ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλο τής.

Κοίταξε μέσα απο παραθύρι τής τον πλούσιο, κρυστάλλινο ορίζοντα. Η χαραυγή πλησίαζε, είδε τον Υπερίωνα να λάμπει έντονα, να κινείται αργά κατα μήκος του ουρανού σαν ένα αστέρι με κάποιον σκοπό.

Πως μπορεί ένα αστέρι να είναι τόσο σκληρόκαρδο;

Ένιωσε το ακούμπημα της Ηράκλειας; το παιδί πλησίασε πιο κοντα στην αγκαλιά τής. Μέσα σε

λίγες στιγμές, ένιωσε την ανάσα της να στεριώνει στον άνετο ρυθμό του ύπνου.

Πώς μπορεί το παιδί μου να ζήσει σε αυτόν τον κόσμο;

Η Πενθεσίλεια απομακρύνθηκε προσεχτικά από την κόρη της και ξεγλίστρησε από κρεβάτι.

Έστησε τις γυμνές της πατούσες στο πάτωμα και ένιωσε τη ζεστασιά του χώματος να ακτινοβολείται στα πόδια της. Παλιότερα αγαπούσε αυτό το ζεστό αίσθημα της επαφής με την γή.

Μόνο που αυτή εδώ δεν είναι η Γή, υπενθύμισε στον εαυτό της σκεπτικά.

Ήρθαν για τον Φίλετο όταν επιδιορθώναν το πανί. Είχε υποσχεθεί στην Ήρα ότι θα την πήγαινε άλλη μια φορά βόλτα στα πεδία. 'Για να μάθει να βλέπει την ομορφιά εκεί που δεν φαίνεται να υπάρχει καθόλου," είχε πεί μ'ένα τρυφερό χαμόγελο.

Είχαν όλες τις σφραγίδες και τα σύμβολα πάνω στους νόμους, απήγγειλαν μια μακρόσυρτη λίστα με κατηγορίες που πονούσαν: διασπορά φημών, υποκίνηση υποψιών στις καρδιές των πολιτών, δημαγωγία, κατάχρηση του καταστατικού του κράτους, διασπορά ψευδών στοιχείων. "Ο παιδαγωγός που έγινε δημαγωγός," είπε ένας από δαύτους με μια εμετική, κορεοιδευτική περιφάνεια.

Και τα δικά τους τα εγκλήματα; Προδότες της ανθρωπότητας, μέχρι τον τελευταίο.

Περπάτησε προς το παράθυρο και παρακολούθησε τον Υπερίωνα καθώς πετούσε πιο πέρα από τον ορίζοντα, προς την ανατολή. Κοίταγε αυτό το διαστημόπλοιο που λαμπύριζε σαν αστέρι να περνάει πάνω από τον Πύργο, με τα πολλά φώτα των πομπών, τις υπερκατασκευές και τα μεταλλικά στηρίγματα να σπλώνουν την κατα τα άλλα τέλεια συμμετρία του και τα χαρακτηριστικά του.

Στραφήκαμε προς τα άστρα με όλη την αθωότητα των παιδιών. Πως μπορούσαμε να ξέρουμε;

Ο πύργος ανέβαινε έξοχα προς τον πρωινό ουρανό, σαν γυαλιστερή κεφαλή βέλους από οψιδιανό στο μέγεθος ενός βουνού, τόσο ψηλή που έβγαινε τα σύννεφα που τολμούσαν αρκετά. Αντανακλούσε το φως με μια κοφτερή λάμψη, όπως άλλωστε κάθε είδος ενέργειας και ακτινοβολίας – ήταν άσπιλος, μυστηριώδης και εξωγήινος στην προέλευση.

Άδειος. Κενός. Άχρηστος. Έτσι λέγανε.

Ο Φίλετος της είχε πεί ότι του θύμιζε ένα ψηλό, μεγαλοπρεπές κτίριο πίσω στη Γή; έναν πύργο όπου οι άνθρωποι μαζεύονταν απλά για να απολαύσουν την θέα. "Θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν απλά κάτι τέτοιο," είπε και την φίλησε όταν δε το περίμενε καθόλου. Ακούμπησε το μάγουλο της ενστικτωδώς, σαν να περίμενε άδικα για ένα ζεστό, τρυφερό χέρι να αγκαλιάσει το δικό της. Ο Πύργος: εκεί που οι απόκληροι, οι ξεκομμένοι, οι παράνομοι και οι άτυχοι δένονται στα μηχανήματα.

Για να επανεκπαιδευτούν. Για να τους διδάξουν. Για να μάθουν να συμμορφώνονται. Για να γίνουν παραγωγικά μέλη της κοινωνίας.

"Για να μην ξαναειδωθούν ποτέ," είπε με ένα ψίθυρο, όπως της το είπε πρώτος ο Φίλετος. Η οδυνηρή μνήμη πάγωσε το πρόσωπο της σε ένα λυπημένο, πικρό χαμόγελο.

Δε θα με φιλήσει ποτέ ξανά, το ξέρω.

Η Ηράκλεια στριφογύρισε στο κρεβάτι, ανήσυχη κάπως. Οι εφιάλτες έρχονταν ξανά; μίλησε στον ύπνο της, η φωνή της ρηχή και σπασμένη:

"Διάλεξε πατέρα... Πρέπει να διαλέξεις..."

Υπερίων (TDS-1), σε χαμηλή τροχιά γύρω από τον HD 85512b

"Λένε ότι μιλάς αιρετικά, Φίλετε."

"Απλά λέω αυτό που σκέφτομαι, αυτό είν'όλο."

"Λένε ότι η γλώσσα σου είναι όσο επικίνδυνο είναι ένα όπλο ή ένα σπαθί."

"Είπαν για ποιόν είναι επικίνδυνο;"

Ο φρουρός, ένας γεροδεμένος, γκριζομάλλης άντρας, χασκογέλασε και τράβηξε την καρέκλα του κοντύτερα στο μικρό κελί του κρατητηρίου. Φορούσε απλές γκριζες φόρμες, ένα χρηστικό ρούχο. Χωρίς έμβλημα, χωρίς σημάδια ή άλλα είδη διακόσμησης. Κοίταξε το περιβάλλον τούς στιγμιαία, σαν να έστεκε εκεί για πρώτη φορά. Έριξε μερικές ματιές στους διάφορους οπτικούς αισθητήρες που βρίσκονταν παντού στο κρατητήριο, σαν να εξασφάλιζε ότι κάποιος τον παρακολουθούσε.

Το κλινικά λευκό, κρύο φινίρισμα σε κάθε επιφάνεια αποτύγγανε στο να ενθυμίζει μπουντρούμια,

αλυσίδες και βασανιστήρια – παρ'όλα αυτά, οι μεταλλικές μπάρες των αρχαίων χρόνων είχαν δώσει τη θέση τους σε ένα με το ζόρι ορατό, λεπτό σαν τρίχα φράγμα κινητικής ενέργειας, σχεδόν στο χρώμα του ουρανού.

Ο φρουρός κοίταξε τον Φίλετο δειρευνητικά πριν γείρει το κεφάλι του στο πλάι, σαν να προσπαθούσε να δει πέρα από κάποιον είδους μάσκα. Η φανταχτερή πορφυρή στολή του κρατούμενου που φόραγε ο Φίλετος ξεχώριζε εντυπωσιακά, αν και ήταν κατα τα άλλα εξ'ίσου μονότονη με την στολή του φρουρού. Δεν ήταν η στολή που είχε τραβήξει την προσοχή του φρορού.

“Με ενδιαφέρεις πολύ, Παιδαγωγέ. Είσαι περίεργος άνθρωπος.”

“Και σύ είσαι ρωτάς περίεργα πράγματα για απλός φρουρός, θα το παραδεχτώ.”

“Αρχιφύλακας,” τον διόρθωσε ο άντρας, σηκώνοντας ένα δάχτυλο και χαμογελώντας έντονα αλλά περιπαιχτικά.

“Αρχιφύλακας; Διόρθωσε με αν κάνω λάθος, αλλά δεν υπάρχουν φρουροί σε αυτό το μέρος εκτός από σένα. Νιώθεις μήπως ότι ανεβαίνεις κοινωνικά;”

“Τι κι αν το κάνω; Ο καθένας μπορεί μόνο να ελπίζει για το καλύτερο.”

“Η ελπίδα ήταν και το δικό μου έγκλημα,” είπε ο Φίλετος και έριξε μια κενή ματιά πέρα από τον φρουρό σε ένα άδειο κελί από πίσω τού. Ο φρουρός αναστέναξε και ίσιωσε την πλάτη τού.

“Απλά διασκεδάζω την ώρα μου, Παιδαγωγέ. Φύλαξε τα λόγια σου για το Δικαστήριο.”

“Μου φαίνεται περίεργο που δεν έχουν ακόμα φιμώσει το στόμα μου.”

“Πές ότι θές, τώρα που δεν είσαι επικίνδυνος για τα παιδιά.”

Ο φρουρός δεν παρέλειψε να δείξει την περιφρόνηση τού. Κοίταξε τον Φίλετο σαν η μορφή τού να ήταν αποκρουστική, το στόμα τού η πηγή της πανούκλας. Ο Φίλετος τον αντίκρυσε στα ίσια, πριν ρωτήσει τον φρουρό ειλικρινά:

“Εφόσον δεν είμαι επικίνδυνος για σένα, θα ακούσεις αυτά που έχω να πω τότε;”

Ο φρούρος το σκέφτηκε για λίγο – έψυσε το πηγούνι τού και έμοιαζε σκεπτικός για λίγες στιγμές.

“Έχω ακούσει παλιότερα τρελούς και αιρετικούς να φιλοσοφούν το τέλος του κόσμου και την πτώση του στερεώματος. Καμιά φορά ανατρέχω σε κάποια από τα πράγματα που λένε οι άνθρωποι όταν πρόκειται να πεθάνουν – τα πιο πολλά είναι τόσο τρελά που μου φέρνουν ένα χαμόγελο στο πρόσωπο. Αλλά, όπως μπορείς να δείς, είναι μια κατα τα άλλα αδειανή δουλειά,” είπε με ένα αναστεναγμό, δείχνοντας τους άδειους, άμορφους τοίχους με έναν κάπως ντροπαλό τρόπο.

“Επέτρεψε μου τότε.”

Ο φρούρος σήκωσε τους ώμους τού, έγνεψε και έκατσε στην αιωρούμενη καρέκλα του γραφείου τού. Από απέναντι, στο τέλος του διαδρόμου, ένας άντρας σε ένα άλλο κελί φώναζε υστερικά:

“Είναι δαίμονας! Αυτός κι αν είναι εξωγήινος!”

“Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε δεν έχουμε άλλη δουλειά εδώ, έτσι δεν είναι;” είπε ο φρουρός με παιχνιδιάρικη φωνή.

“Θα σου βράσει το μυαλό με τα λόγια τού! Τό'χω δει, κι αν τό'χω!”

“Μαζί με τους μεταλλωρύχους που έστειλες στο κενό του διαστήματος, στα σίγουρα. Άστο, Βαραββά,” είπε ο φρουρός και ανέβασε ένα διακόπτη στο πάνελ του γραφείου τού – κανένας άλλος ήχος δεν ερχόταν πλέον από κελί του Βαραββά. Φώναξε και ούρλιαξε και άρχισε να χτυπιέται στους τοίχους του κελιού μέχρι που κατάλαβε ότι ήταν μάταιη η προσπάθεια – κανείς δεν του έδινε σημασία. Ξαναέκατσε κάτω και συνέχισε να μουρμουράει στον εαυτό τού.

“Δεκατέσσερεις άνθρωποι στο διάστημα, τρεις αστρονομικές μονάδες έξω στην ζώνη αστεροειδών. Μεταλλωρύχοι, με τις οικογένειες τους. Είπε ότι έπρεπε να τους σταματήσει να σκοτώνουν τα λουλούδια τού.”

“Έχει καταδικαστεί ακόμα;” ρώτησε ο Φίλετος με ένα συνοφρύωμα.

“Όχι ακόμα, αλλά η υπόθεση είναι ξεκάθαρη. Δε γίνεται να Σκλαβωθεί, είναι ξεκάθαρα παρανοϊκός – είτε η μπουκαπόρτα είτε κομπόστα στα Χωράφια,” είπε ο Φρουρός και κούνησε το κεφάλι. Γύρισε και κοίταξε τον Φίλετο με ένα περίεργο ύφος απορίας πριν ρωτήσει:

“Εσύ τί θα διάλεγες;”

“Θα προτιμούσα να Σκλαβωθώ,” απάντησε ο Φίλετος χωρίς δισταγμό.

“Ούτε αυτήν είναι ζωή, Παιδαγωγέ. Σίγουρα το αντιλαμβάνεσαι αυτό.”

“Ίσως κάπως να μπορέσω να τους αλλάξω γνώμη όλους.”

“Αρχίζει να ακούγεται παρανοϊκός σαν τον Βαραββά,” είπε ο φρουρός, γνέφοντας προς το κελί του τρελού.

“Είμαι; Έχω αναρωτηθεί και εγώ όλα αυτά τα χρόνια, αλλά δεν είμαι εγώ. Είναι αυτοί.”

“Το κάνεις ήδη, έτσι δεν είναι; Είσαι απτους πονηρούς,” είπε ο φρουρός, σήκωνοντας τα φρύδια του με έκπληξη.

“Απλά λέω αυτό που σκέφτομαι.”

“Μπορώ να δώ τώρα που βρίσκεται ο κίνδυνος. Φαίνεσαι τόσο άκακος, αλλά τα λόγια σου είναι σχεδιασμένα για να σπείρουν την αμφιβολία.”

“Η αμφιβολία είναι που κρατάει την καρδιά και το μυαλό κάθε ανθρώπου ζωντανά. Είναι αυτή που μας κάνει να σκεφτόμαστε δυο φορές, φρουρέ. Και μιάς και το θυμήθηκα - αυτή η φυλακή μπορεί να λειτουργήσει μόνη της, έτσι δεν είναι; Γιατί βρίσκεσαι εδώ;”

“Αυτό είναι σχεδόν αλήθεια. Είμαι περίπου ο συνήγορος σου.”

“Νόμιζα ότι το Δικαστήριο τους είχε καταργήσει εδώ και καιρό.”

“Κι όμως, αυτός είναι ο σκοπός που επιτελώ - μια ανθρώπινη γνώμη. Ποιός μπορεί να ξέρει τι συμβαίνει στο μυαλό τούς; Ίσως να το βρίσκουν διασκεδαστικό. Ίσως απλά να βαριούνται.”

“Είναι μηχανές. Δεν υπάρχει τίποτα να βαρεθεί μέχρι θανάτου εκεί,” είπε ο Φίλετος περιφρονητικά.

“Δεν τις συμπαθείς και πολύ, έτσι δεν είναι; Το ξέρεις ότι χρωστάμε ότι έχουμε καταφέρει ποτέ σε αυτές, δε το ξέρεις; Την ίδια μας την ύπαρξη, κιόλας,” είπε ο φρουρός και σηκώθηκε απο την καρέκλα τού. Αρχισε να περπατάει μπροστά απο κελί σιγά, τα χέρια διπλωμένα μπροστά απο στήθος τού, τα μάτια τού να κοιτάνε μέσα απο το πεδίο, ελέγχοντας την παραμικρή λεπτομέρεια στο πρόσωπο του Φίλετου.

“Αρνούμαι να το πιστέψω αυτό. Δεν οφείλουμε τίποτα σε αρχαίες μηχανές που φτιάχτηκαν για να κυβερνούν τις ζωές μας στο όνομα της ανθρωπότητας. Ω, τι ειρωνεία...”

Ο Φίλετος κούνησε το κεφάλι του και μειδίασε παρόλο που δεν αισθανόταν έτσι. Ο φρουρός δεν φαινόταν πολύ δεκτικός σε αυτά που του έλεγε. Η φωνή τού έγινε βαριά και σκληρή ξαφνικά.

“Έχω ακούσει για τύπους σαν και σένα. Οι φιλόσοφοι, έτσι δεν είναι; Έτσι δεν αυτοαποκαλείστε;”

“Ούτε κάν έχεις ακουστά την ιδέα, έτσι δεν είναι; Αυτό είναι δικό τους φταιξιμο. Κρατάνε την γνώση κλειδωμένη μακριά - τίποτα άλλο εκτός απο μαθηματικά και τις επιστήμες των μηχανικών που χρειαζόμαστε για να φτιάξουμε κι άλλα εργοστάσια, κι άλλα ορυχεία, κι άλλα πλοία. Έτσι ώστε να τα εκτοξεύσουμε τυφλά στο γαλαξία, και να μετατρέψουμε κι άλλο κομμάτι του σε υλικά και πρώτες ύλες. Να τον φάμε σιγά σιγά, επεκτεινόμενοι σαν μάζιγα, μια άχρωμη πανούκλα. Μέχρι να μην μείνει τίποτα όμορφο.”

“Και γιατί να μας πειράζει αυτό; Για ποιόν άλλο λόγο υπάρχει το σύμπαν εκτός απο τον άνθρωπο;” είπε ο φρουρός με ένα πρόσωπο στραβωμένο απο αγανάκτηση. Ο Φίλετος αναστέναξε - υπήρχε λύπη στην φωνή τού.

“Πώς έπεσαν οι κραταιοί! Ποιός θα το πίστευε ότι κάποτε στραφήκαμε προς τ’άστρα με ένα μόνο όνειρο, έναν θαυμάσιο σκοπό... Και τώρα επιτρέψαμε στους εαυτούς μας να παρασυρθούν τόσο μακριά - να πέσουμε μέσα σε μιά τόσο μοναχική, κουφή και άλαλη άβυσσο.”

Ο φρουρός κοίταξε τον Φίλετο με κοφτερά, λαμπυρίζοντα μάτια. Ακούστηκε προβληματισμένος:

“Χρησιμοποιείς περίεργες λέξεις που δε βγάζουν πολύ νόημα - μιλάς με γρίφους. Με μπερδεύεις, παιδαγωγέ. Στ’αλήθεια δεν ξέρω τι να πιστέψω για σένα.”

“Αν δεν το έχεις ήδη δει μόνος σου, δεν υπάρχουν πολλά που θα μπορούσα να πώ για να σε κάνω να δεις την αλήθεια.”

“Τι’αυτό μαθαίνεις έτσι τα παιδιά; Αυτές οι σαχλαμάρες είναι τα πράγματα που τους δίδασκες; Αυτά ήλπιζες να σπείρεις στις καρδιές και στο μυαλό τούς; Αντίδραση, επανάσταση; Για ποιόν λόγο, Παιδαγωγέ; Δεν μας προσέχουν; Δεν μας προστατεύουν; Δεν ζούμε άνετες, προφυλαγμένες ζωές; Εδώ είμαστε, χιλιάδες έτη φωτός μακριά απο την αρχαία πατρίδα μας, κατακτώντας νέους κόσμους, αναζητώντας νοήμονα ζωή, ξαμολώντας την ανθρωπότητα στ’αστέρια. Τι άλλο θα μπορούσε να ζητήσει η ανθρωπότητα;”

“Επιλογή, γι’ αρχή. Ελευθερία. Έκφραση. Τέχνη, πάθος, έρωτα και τόσα άλλα πράγματα που τους αφήσαμε να σβήσουν απ’ τις μνήμες μάς!”

Ο Φίλετος ανέπνεε βαριά, ηρεμώντας τον εαυτό του. Το πρόσωπο του φρουρού είχε πάρει μια σκιά γλωμή, ένα μικρο τρέμουλο έπιασε το χείλος τού.

“Μιλάς για έρωτα; Τότε έχεις κιόλας...”

“Η γυναίκα μου γέννησε το παιδί μας.”

“Δεν φαίνεται πουθενά στο φάκελο σου. Το παιδί δεν είναι στον φάκελο σου. Αυτό σημαίνει ότι έχεις...”

“Κάναμε έρωτα. Στην γλώσσα των μηχανών, συνουσιαστήκαμε και την κατέστησα έγκυο.”

“Δεν σας δόθηκε κηδεμονία παιδιού;” ρώτησε κοφτερά ο φρουρός.

“Θέλαμε το παιδί μας να είναι άνθρωπος. Να γεννηθεί σαν άνθρωπος.”

Υπήρχε περηφάνεια στην φωνή του Φίλετου και το πρόσωπο τού έστεκε σαν πρόσωπο απο άγαλμα - αγνάντευε κάπου αόριστα, στερεά και ακαταμάχητα. Ο φρουρός κούνησε το κεφάλι τού και κοίταξε τον Φίλετο αυστηρά. Η φωνή τού ήταν πηχτή και τραβηγμένη:

“Δεν νομίζω ότι θα μπορέσω να υποστηρίξω ένα ψήγμα αθωότητας μέσα σου. Ούτε κάποιου είδους ελαφρυντικό. Αν το μόνο που έκανες ήταν να μιλάς, τότε ίσως να ήταν μόνο αυτό. Αλλά ένα παράνομο παιδί...”

“Ίσως η Πολιτεία θα έπρεπε να μας είχε στειρώσει. Η ακόμα και να μας ευνοούχιζε,” είπε ο Φίλετος, στραβώνοντας την έκφραση του προσώπου τού.

“Χρειαζόμαστε την γενετική δεξαμενή, το ξέρεις αυτό. Ο ευνουχισμός αλλοιώνει την φυσιολογία, υπάρχουν νευροχημικές ανισοροπίες που πρέπει να ληφθούν υπόψη! Η συνέχιση του είδους δεν είναι κάτι που αφήνεται στην τύχη! Κάνεις σαν παιδί! Η διαδικασία ζευγαρώματος δεν έχει αλλάξει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Όλος ο πληθυσμός κατάγεται απο μόλις είκοσι προγόνους και πάλι...

Καμιά χρόνια ασθένεια, καμιά δυσμορφία, κανένα κατώτερο πλάσμα. Άνθρωποι! Τροποποιημένοι, ναι, θα το δεχτώ, αλλά καλύτεροι!”

Μια ήσυχη στιγμή ακολούθησε. Ο Φίλετος κοίταξε τον φρουρό του με οίκτο. Υπήρχε η θερμή ενός γονιού προς το παιδί τού στη φωνή τού:

“Δεν έχεις αγαπήσει ποτέ, έτσι δεν είναι; Δεν έχεις νιώσει την ανάγκη; Δεν είχες ποτέ την ορμή να απαντήσεις αυτά τα αισθήματα μέσα σου;”

Ο φρούρος τον απέρριψε μέ μια κίνηση του χεριού τού. Συνοφρυώθηκε και πήρε μια βαθιά ανάσα πρίν απαντήσει σαν δάσκαλος που τιμωρεί ένα μαθητή:

“Χάσιμο χρόνου και πόρων. Όλο αυτό είναι θέμα επιβίωσης. Εκπλήσσομαι που μια ματιά γύρω σου δεν σε έχει πείσει ακόμα πόσο σημαντικό είναι όλο αυτό.”

“Θα κάμω δρόμον βατόν μέσα εις την έρημον, εις δε την ξηράν και άνυδρον χώραν θα στείλω ποταμούς υδάτων.”

Ο Φίλετος κούνησε το κεφάλι τού και ακούμπησε τις παλάμες του στα γόνατα τού. Ο φρούρος είχε μπερδευτεί.

“Πώς θα το κάνεις αυτό χωρίς επικοινωνίες, χωρίς να ακολουθήσεις τις διαδικασίες που έχουν σχεδιαστεί;”

“Δεν έχεις ιδέα πόσο παλιά είναι αυτή η έκφραση, έτσι δεν είναι;”

“Με κουράζεις Παιδαγωγέ. Προσπαθείς να κοροιδέψεις εμένα και όλο τον τρόπο ζωής μάς. Νόμιζα ότι απλά ζούσες κάποιου είδους φαντασία, ότι παίζεις ένα περίεργο μικρό παιχνίδι. Αλλά όχι - είσαι στ’ αλήθεια επικίνδυνος για την κοινωνία,” είπε και πειράζοντας κάτι στο πάνελ του γραφείου του συνέχισε, κοιτώντας τον Φίλετο στα μάτια:

“Το αποφάσισα - θα ρίγω την ψήφο μου ώστε να παραδοθείς στα Χωράφια. Να γίνεις κάτι παραγωγικό, ακόμα και μετα θάνατον.”

Ο Φίλετος σφράγισε τα χείλη τού, έγνεψε και ρώτησε:

“Γιατί να μην Σκλαβωθώ;”

Ο Φρουρός παρέμεινε ήσυχος για λίγο. Είπε χωρίς πολλή ζέση τότε:

“Φοβάμαι μήπως τους μολύνεις.”

“Έχω μολύνει εσένα;”

Δεν είπε τίποτα και άνοιξε κιάλλον ένα διακόπτη στο γραφείο του. Το βουητό του πεδίου του κελλιού κυριάρχησε στον χώρο κράτησης και πάλι. Κανένας ήχος δεν ερχόταν απτο κελί του Φίλετου. Δεν ήταν απαραίτητο μιάς και είχε μείνει σιωπηλός - δεν είχε τίποτα άλλο να πεί.

Στην κοιλιά του κτήνους